

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Živělou, advokátem se sídlem Puškinova 5, Vyškov, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2008, čj. JMK 45810/2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2009, čj. 57 Ca 50/2008 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce se domáhal žalobou podanou u Krajského soudu v Brně zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 27. 5. 2008, čj. JMK 45810/2008, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Komise k projednávání přestupků města Vyškova (dále jen „přestupková komise“) ze dne 3. 3. 2008, sp. zn. MV 37882/2007 - OSVV. Tímto usnesením přestupková komise rozhodla podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o vyloučení žalobce z účastenství v řízení ve věci přestupku M. I. proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), čj. KPP 336, 357, 362, 376, 377/2007.

II.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 11. 2. 2009, čj. 57 Ca 50/2008 - 37, zamítl. Uvedl, že v posuzované věci by žalobce mohl být účastníkem řízení o přestupku M. I. pouze podle § 72 písm. b) zákona o přestupcích, tedy pokud by byl poškozeným a uplatňoval by náhradu majetkové škody způsobené přestupkem. Podle krajského soudu „*bylo prokázáno, že A. H. jednáním M. I. přelepováním lepicí páskou světelného čidla a kamery ve dnech 2.7.2007 až 9.8.2007 žádná škoda nevznikla, neboť v tomto období přelepováním kamery a čidla nedošlo k poškození ani rozbití kamery, což uvedl sám A. H., a to, co A. H. označuje za škodu v souvislosti s přelepováním světelného čidla a kamery ve dnech 2.7.2007 až 9.8.2007, tedy zaplacení částky 4.403,- za hlídání domu ve V. bezpečnostní agenturou z důvodu*

toho, zda není kamera v domě přelepována, není majetkovou škodou. Žalobce si platí z důvodu preventivních bezpečností agenturu. Toto preventivní opatření A. H. zvolil k ochraně svého majetku“. Soud uzavřel, že žalobci nebyla přestupkem, kterého by se dopustil M. I., způsobena majetková škoda a správní orgány rozhodly správně, když dovodily, že žalobce není účastníkem daného řízení o přestupku.

III.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Namítl, že se krajský soud při posuzování zákonnosti jednání M. I. nevypořádal s námitkami, které žalobce uplatnil při veřejném jednání ve dnech 14. 1. 2009 a 4. 2. 2009 (zde stěžovatel popsal důvody, které ho vedly k instalaci kamery a k najmutí bezpečnostní agentury, z čehož dovozoval, že jím uplatněné náklady představují majetkovou škodu, dále zrekapituloval spory, které vedl, případně stále vede, s M. I., stěžoval si také na způsob vyřizování jím oznámených přestupků přestupkovou komisí, a konečně zpochybnil závěr přestupkové komise, že jednání M. I. není přestupkem). Stěžovatel zdůraznil, že M. I. svým jednáním vědomě zasahuje do vlastnického práva stěžovatele. V případě vyřazování čidla osvětlení schodiště pak M. I. ohrožuje i bezpečnost nájemníků nebo jiných osob nacházejících se v prostorách objektu. K provozu kamery stěžovatel uvedl, že ji provozuje na základě článku 23 Listiny základních práv a svobod, neboť se snaží zjistit pachatele, který v objektu zastavuje přívod plynu.

Stěžovatel dále namítl „*nicotnost tvrzení*“ krajského soudu, že „*Motiv M. I. nebyl tedy nijakým způsobem zavrženímhodným, např. zničení kamery, a stupeň nebezpečnosti jeho jednání pro společnost není zvyšován ani jinými okolnostmi ...*“. Krajský soud a přestupková komise podle stěžovatele neberou v úvahu, že M. I. ve svém jednání pokračuje od roku 2006. K tvrzení krajského soudu, že „*Zde je třeba brát v potaz, že pohnutkou jednání M. I. nebylo činit A. H. schválnosti. ... Pohnutkou (kterou M. I. od počátku uvádí a v řízení nebyla vyvrácena) byla ochrana jeho osobnostních práv, neboť se cítí být nainstalováním kamerového systému na těchto právech ohrožen, což dokumentuje i jeho žaloba na ochranu osobnosti podaná u Krajského soudu v Brně*“ stěžovatel uvedl, že „*právě tento soud měl rozhodnout o tom, které právo má přednost, zda veřejné (ochrana zdraví občanů) nebo soukromé (osobnostní právo pana M. I.)*“.

Krajský soud také podle stěžovatele „*neví, co projednává*“, protože „*zaměřuje ... čidlo osvětlení schodiště za čidlo kamery*“.

Stěžovatel dále uvedl, že v důsledku nezákonností M. I. a úřadů (které nedokázaly M. I. zakázat přelepování kamery) jsou peníze vynaložené na bezpečnostní agenturu škodou ve smyslu přestupkového a trestního zákona. Jsou to peníze vynaložené na ochranu veřejného práva a občanů, neboť odpovědné úřady selhaly a stěžovatel byl nucen využít služeb bezpečností agentury k ochraně především zdraví občanů, ve spojení s článkem 23 Listiny základních práv a svobod. Částka vynaložená na úhradu služby bezpečnostní agentury tak představuje majetkovou škodu.

Dále stěžovatel namítl „*nicotnost tvrzení*“ krajského soudu „*Žalobce si platí z důvodů preventivních bezpečností agenturu. Toto preventivní opatření A. H. zvolil k ochraně majetku*“, neboť soud nespécifikoval, kterého jeho majetku se to má týkat. Stěžovatel zdůraznil, že si zvláště platí zabezpečení provozovny ve stejném objektu.

K části odůvodnění rozsudku krajského soudu „*Nad rámec pak soud uvádí, že faktura, kterou A. H. správnímu orgánu předložil, znějící na částku 4 403,- Kč, je vyplacená částka bezpečnostní agentuře za kontrolu bezpečnostní kamery ve dnech 26. 7. 2007 až 31. 8. 2007, přičemž podezření z přestupkového jednání M. I. je z toho pouze od 26. 7. 2007 do 9. 8. 2007 (faktura je za období 26. 7. - 31. 8. 2007)*“ stěžovatel uvedl, že M. I. vyřazoval kameru a čidlo osvětlení schodiště nepravdělně a většinou po zavírací době obchodu stěžovatele. Stěžovatel proto nemohl vědět,

který den M. I. vyřadí kameru a čidlo osvětlení schodiště z provozu. Z tohoto důvodu opět namítl „*nicotnost tvrzení*“ krajského soudu.

Uvedl-li krajský soud na základě rekapitulace sporů mezi žalobcem a M. I., že „*mezi žalobcem a M. I. jsou velmi špatné osobní vztahy, a to již velmi dlouhou dobu*“, stěžovatel namítl, „*že tento obsáhlý text nemá k projednávané žalobě důkazní hodnotu, proto namítá jeho nedůvodnost k projednávané věci a nicotnost tohoto tvrzení*“.

Konečně stěžovatel namítl nicotnost rozsudku krajského soudu, který podle něj porušil také článek 17 Úmluvy o lidských právech.

IV.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Podstatou sporu je posouzení otázky, zda stěžovatelem uplatněné náklady na bezpečnostní agenturu lze považovat za „majetkovou škodu způsobenou přestupkem“ ve smyslu § 70 odst. 1 zákona o přestupcích. Od ní se potom podle § 72 zákona o přestupcích odvíjí postavení stěžovatele v řízení o přestupku.

Náhrada škody je obecně nárokem, o kterém rozhodují civilní soudy. Ustanovení § 70 zákona o přestupcích umožňuje projednání náhrady škody již v rámci řízení o přestupku, jímž byla škoda způsobena. Škodou ve smyslu zákona o přestupcích je na rozdíl od trestního řízení (srov. § 43 odst. 1 trestního řádu) pouze škoda majetková. Majetkovou škodou se rozumí újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná v penězích (srov. Červený, Z., Šlauf, V., Tauber, M. *Přestupkové právo. Komentář k zákonu o přestupcích včetně souvisejících předpisů*. 16. vyd., Praha, Linde, 2009, s. 153 a násl.). Obecnými předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu jsou protiprávní úkon, škoda, a příčinná souvislost mezi protiprávním úkonem a škodou (k tomu blíže viz Fiala, J. a kol. *Občanské právo hmotné*. 3. vyd. Brno, Doplněk, 2002, s. 346 násl.). Mají-li být náklady uplatněné stěžovatelem považovány za škodu, musí být naplněny všechny výše uvedené předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu a navíc musí být škoda způsobena přestupkem.

V posuzované věci protiprávní jednání M. I. obviněného z přestupku spočívalo v přelepování kamery a čidla osvětlení chodby, aby zamezil jejich fungování. Tyto předměty však, jak uvedl i krajský soud, nebyly jednáním obviněného z přestupku poškozeny. Stěžovatel si na základě svého rozhodnutí zajistil kontrolu bezpečnostní kamery bezpečnostní agenturou. Toto opatření je ovšem způsobem ochrany majetku stěžovatele zaměřeným do budoucna, které si hradí z preventivních důvodů, aby zajistil ostrahu svého objektu. Náklady na kontrolu bezpečnostní kamery (důkaz č. 9 přiložený k žalobě stěžovatele ze dne 5. 7. 2008, č. listu 10), ovšem nelze považovat za škodu, která vznikla v bezprostřední souvislosti s jednáním obviněného z přestupku. Nejvyšší správní soud v souladu s krajským soudem uzavřel, že náklady uplatněné stěžovatelem nelze považovat za „majetkovou škodu způsobenou přestupkem“ ve smyslu § 70 odst. 1 a § 72 písm. b) zákona o přestupcích.

Stěžovatel dále namítl nicotnost tvrzení krajského soudu „*Nad rámec pak soud uvádí, že faktura, kterou A. H. správnímu orgánu předložil, znějící na částku 4 403,- Kč, je vyplacená částka bezpečnostní agentuře za kontrolu bezpečnostní kamery ve dnech 26. 7. 2007 až 31. 8. 2007, přičemž podezření z přestupkového jednání M. I. je z toho pouze od 26. 7. 2007 do 9. 8. 2007 (faktura je za období 26. 7. - 31. 8. 2007)*“. Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že dané tvrzení je velmi stručné. Chtěl-li krajský soud tímto tvrzením podpořit argumentaci o hodnocení povahy nákladů stěžovatele na bezpečnostní agenturu, měl tak učinit přesnějším způsobem. Zároveň však dané konstatování krajského soudu nezpochybňuje jeho jinak správné závěry ohledně podstaty sporu, proto tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost rozsudku.

Námitku stěžovatele, že krajský soud v tvrzení „*Žalobce si platí z důvodů preventivních bezpečnostní agenturu. Toto preventivní opatření A. H. zvolil k ochraně svého majetku.*“ nespecifikoval, jakého majetku se ochrana týká, Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou. Krajský soud majetek stěžovatele „specifikuje“ v jedné z předchozích vět daného odstavce odůvodnění rozsudku. Zde uvádí, že stěžovatel požaduje „*zaplacení částky 4.403,- ze hlídání domu č. 44 na Masarykově nám. ve Vyškově bezpečnostní agenturou z důvodu toho, zda není kamera v domě přelepována*“. Tím je dostatečně určen majetek, kterého se dané tvrzení krajského soudu týká.

Dále stěžovatel namítl, že se krajský soud nevypořádal s námitkami uplatněnými u jednání ve dnech 14. 1. 2009 a 4. 2. 2009. Nejvyšší správní soud především konstatuje, že tyto námitky neměly přímý vztah k předmětu řízení před krajským soudem. Stěžovatel jimi totiž zpochybnil postup správních orgánů v řízení o jím oznámených přestupcích a závěry přestupkové komise, že jednání M. I. není přestupkem. Podobné námitky ostatně stěžovatel uplatnil i v kasační stížnosti. Předmětem řízení před krajským soudem však byl přezkum rozhodnutí žalovaného o vyloučení stěžovatele z řízení o přestupku. Pokud by se danými námitkami krajský soud věcně zabýval, mohl by stěžovatel zpochybnit jeho závěry stejně jako učinil se závěry krajského soudu o vztahu stěžovatele a obviněného z přestupku. Těmi krajský soud podle stěžovatele překročil předmět řízení. Navíc stěžovatel uplatnil argumenty zpochybňující závěry přestupkové komise o hodnocení jednání M. I. až u ústního jednání, tedy zjevně a bez jakýchkoliv pochybností opožděně. Případné pochybení krajského soudu v míře vypořádání těchto námitek nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí, které posuzovalo správnost závěrů žalovaného, že stěžovatel nebyl účastníkem přestupkového řízení.

Vzhledem k tvrzením uplatněným stěžovatelem v kasační stížnosti o hodnocení jednání M. I. a obhajoby provozování kamery, Nejvyšší správní soud (přes opožděnost daných námitek) opakovaně zdůrazňuje, že v tomto řízení není možné přezkoumávat jiné rozhodnutí než to, kterým přestupková komise vyloučila stěžovatele z přestupkového řízení.

Nejvyšší správní soud k námitce nicotnosti tvrzení krajského soudu o motivu a pohnutkách M. I. uvádí, že stěžovatel zaměňuje závěry krajského soudu se skutečnostmi, které vyplynuly ze správního spisu a jsou součástí odůvodnění rozhodnutí přestupkové komise (viz strana 10 rozsudku). Krajský soud se namítanými tvrzeními při posuzování důvodnosti žaloby stěžovatele nezabýval. Totéž lze uvést i k námitce, že krajský soud nevěděl, co projednával, neboť zaměnil čidlo osvětlení schodiště s čidlem kamery. Zde opět stěžovatel krajskému soudu přisoudil nepřesnost, které se dopustil správní orgán v rozhodnutí citovaném na straně 10 rozsudku.

Konečně stěžovatel namítl, že krajský soud svými závěry o vztahu stěžovatele a obviněného z přestupku překročil předmět řízení. Tomu lze přisvědčit. Předmětem řízení byl přezkum rozhodnutí žalovaného o vyloučení stěžovatele z řízení o přestupku. Namítané závěry krajského soudu nemají k předmětu řízení před krajským soudem bezprostřední vztah. Tato skutečnost však nemohla mít vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu.

Kasační stížnost není důvodná, proto ji Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu